

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2022/2015
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца М.Ђ. из Т., против тужене Републике Србије, Министарства финансија и привреде, Пореске управе, Филијала Лозница, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2785/14 од 08.04.2015. године, на седници одржаној 23.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2785/14 од 08.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П бр.408/2013 од 11.03.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му накнади штету за претрпљене стресове и трауме нанете својим поступцима и то за штету због немогућности остваривања загарантоване зараде по налазу вештака одговарајуће струке са припадајућом каматом почев од 03.11.2008. године до 01.03.2013. године, или до доношења пресуде, штету због немогућности коришћења имовине са припадајућом каматом од 09.04.2009. године до правноснажности пресуде, а по налазу вештака одговарајуће струке, начињену штету по налазу вештака медицинске струке у износу од 1.500.000,00 динара, начињену штету по налазу вештака пољопривредне струке у износу од 4.398.000,00 динара, начињену штету по налазу вештака економско-финансијке струке у износу од 1.558.244,14 динара, штету насталу одузимањем имовине од стране Р.с.В. из Б. у износу од 2.840.720,40 динара, штету која је настала због немогућности исплаћивања кредита Фонду за развој Републике Србије а који је добијен за развој сеоског туризма и који је уложен у објекат на имовини као и сву осталу материјалну и нематеријалну штету која ће се утврдити вештачењем у току поступка ако за то постоји потреба у складу са Законом. У ставу другом изреке, Основни суд у Лозници огласио се ненадлежним за поступање по тужби тужиоца у делу у коме је тражио да се укине

свако задужење по питању ПИО здравственог осигурања и незапослености за СТЗР Д.МБ, из Т., због тога што му нису издавана нити уручивана било каква решења о задужењу а тужба тужиоца у овом делу се одбацује. У ставу трећем изреке обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка туженој плати износ од 12.000,00 динара по пријему преписа пресуде док се захтев тужене преко досуђеног до траженог износа од 24.000,00 динара на име трошкова парничног поступка одбија.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2785/14 од 08.04.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лозници.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП, ради потребе да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца на основу члана 13. став 1. тачка 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца дозвољена.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а на друге битне повреде се у ревизији и не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био власник СТЗР Д.МБ, која радња је била уписана у регистар решењем Одељења за привреду Општине Лозница од 29.09.2013. године, а према решењу о почетку рада и упис у регистар самосталне трговинске радње издатог од стране Општинског секретаријата за привреду и друштвено планирање СО Лозница од 24.01.1984. године. Тужилац је регистровану радњу имао од 1984. године, а ова радња је престала са радом 17.05.2004. године. У току 2005. године, тужиоцу је коначно утврђено задужење доприноса за ПИО Здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености за периоде од 01.01.2003. године до 31.12.2003. године и од 01.01.2004. године до 16.05.2004. године за време када се тужилац водио као власник те радње. После тога, тужилац је 26.09.2005. године, регистровао предузеће које је уписано као Друштво за производњу, промет и услуге ... Ј., ДОО Т., чији је оснивач, заступник и директор предузећа. Према решењу тужене од 21.12.2007. године, власник овог предузећа био је В.Ђ., а истим решењем њему је наложено да за период од 01.01.2007. године до 30.09.2007. године уплати доприносе за ПИО, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености. Предузеће ... Ј. ДОО, у току 2008. године постало је корисник кредита Р.С.В.а тужилац се уговором о јемству обавезао као јемац-платац да ће Р.С.В., вратити износ одобреног кредита. Како назначено предузеће није измирило обавезе према одобреном кредиту већ само део обавеза, то је банка против

тужиоца као јемца-платца, покренула пред првостепеним судом поступак извршења у коме су закључком И2 бр.13/10 од 19.04.2012. године, наведеној банци као купцу додељене катастарске парцеле чији је власник био тужилац па је та банка уписана као власник на тим непокретностима у СКН Лозница. Над Предузећем ... Ј., ДОО покренут је стечајни поступак у 2011. години а решењем Привредног суда у Ваљево бр.Ст 333/11 од 01.03.2012. године над наведеним предузећем је закључен стечајни поступак. Према прегледу задужења тужене од 27.02.2014. године, ово предузеће је задужено износом од 2.655.649,62 динара, које је требало да уплати на име доприноса за ПИО, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености, па је за овај износ блокиран текући рачун тог предузећа.

Према овако утврђеном чињеничном стању правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован.

У конкретном случају тужилац је тражио накнаду материјалне и нематеријалне штете из разлога што му је тужена односно њени порески органи причинила штету незаконитим и неправилним радом. Међутим, тужилац није доказао постојање штете нити на страни тужене незаконит и неправилан рад њених органа у смислу члана 172. ЗОО, као ни узрочно-последичну везу између радњи органа тужене и штете коју је тужилац евентуално трпео, имајући у виду да је тужена блокирала текући рачун предузећа тужиоца због дуга који је тужилац имао према туженој. Поред тога нема одговорности државе зато што су спроведеним извршењем у корист повериоца Р.С.В., четири парцеле (које су биле власништво тужиоца), прешле у власништво те банке, из разлога што је тужилац као јемац-платац по кредиту чије је испуњење гарантовао био дужник према наведеној банци, што је у поступку утврђено. Тужилац је такође био обавештен и о пореским задужењима од стране тужене али је сматрао да су таква задужења превелика, па их није испуњавао, те судови правилно закључују да је тужилац могао тражити смањење ових задужења у управном поступку пред пореском управом што је већ и чинио обраћајући се истој 2010. и 2011. године, тако да тужена није својим незаконитим и неправилним радом тужиоцу проузроковала штету.

И према схватању Врховног касационог суда правилно нижестепени судови примењују одредбу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, којом је прописано да ко другоме проузрокује штету дужан је надокнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Да би били испуњени услови за накнаду штете неопходно је да је настала штета и да постоји штетна радња као и да постоји узрочно последична веза између штетне радње и штете.

Нижестепени судови су правилно утврдили да тужилац није доказао да постоји незаконит и неправилан рад органа тужене са једне стране нити да постоји узрочно-последична веза између таквих радњи и органа тужене и штете коју он евентуално трпи, а терет доказивања ових чињеница био је на тужиоцу.

Нису основани ни наводи ревизије тужиоца којим се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање јер се ревизија из ових разлога не може изјавити на основу члана 407. став 2. Закон о парничном поступку.

Са изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**